

Cando a Terra deixamos (Terra con maiúscula, Galiza)

por outra, sempre tan lonxana,

vai con nós isa arela

de voltar, que enxamais se acada.

O meniño que deixa (Lembranza dunha infancia idealizada, no seu país de orixe. Pon de manifesto o ton intimista e nostáxico do poema.)

a cativa terra da infancia,

endexamais torna a ela. (Imposibilidade de regreso á terra de orixe. A escolla do propio adverbio, endexamais, longo e sonoro, fai máis longa e afastada aínda esa posibilidade de retorno a Galicia.)

Fícase soio coa lembranza.

Emilio Pita